Ασκητές μέσα στον κόσμο Β’: Πρεσβυτέρα Βασιλική Γ. Νάνου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Αυγούστου, 2023

Γεννήθηκε την 1ην Ιανουαρίου 1911 στο χωριό Βίταλα Κύμης της επαρχίας Καρυστίας της Νήσου Ευβοίας.

Ο πατέρας της ωνομάζετο Νικόλαος και η μητέρα της Μαρία. Ήσαν χωρικοί αγρότες και τους διέκρινε μεγάλη ευλάβεια προς τον Θεό και αγάπη προς την οικογένεια. Η Βασιλική ήταν η μεγαλύτερη από τις πέντε αδελφές της.

Από μικρή ωδηγούσε τις αδελφές της κάθε Κυριακή στην Εκκλησία. Οι γονείς της της είχαν εμπνεύσει τον φόβο του Θεού και τον καλλιέργησε τόσο στην προσωπική της ζωή, ώστε να τον μετατρέψη σε αγάπη στο πρόσωπο του Χριστού. Είχε από τα παιδικά της χρόνια σημεία επισκέψεως από την Χάρι του Θεού.

Ενδεικτικό είναι το όραμα που είχε δει, όταν μικρή προσεβλήθη από βαρειά ασθένεια. Συγκεκριμένα διέκρινε πάνω από το κρεββάτι της ένα σεβάσμιο πρόσωπο που φορούσε λευκή φουστανέλα και ρούχα της εποχής της Τουρκοκρατίας. Το πρωί περιέγραψε στην μητέρα της την οπτασία και εκείνη βρήκε την εικόνα που απεικόνιζε αυτό που είδε η μικρή τότε Βασιλική. Ήταν ο άγιος Νεομάρτυρας Γεώργιος εξ Ιωαννίνων. Αποτέλεσμα της παρουσίας τού Αγίου ήταν η ταχεία ανάρρωσή της από την ασθένεια. Είχε δει και τον άγιο Νικόλαο να την καθοδηγή στον δρόμο της αρετής με νουθεσίες.

Οι γονείς της ήθελαν να την παντρέψουν, αλλά η ίδια ποθούσε να αφιερωθή στον Χριστό που τόσο αγαπούσε. Ήθελε να γίνη μοναχή. Επειδή όμως οι γονείς της την πίεζαν και δεν μπορούσε να παρακούση, προσευχήθηκε τουλάχιστον να της φανερώση ο Χριστός έναν καλό άνθρωπο που ήθελε να γίνη ιερέας. «Για να του σκουπίζη τον ιδρώτα», όπως έλεγε. Προφανώς εννοούσε ότι με αυτό τον τρόπο θα ένιωθε ότι σκούπιζε τον ιδρώτα του προσώπου του Νυμφίου Χριστού στην διάρκεια των Παθών και του μαρτυρίου Του.

Ο Κύριος οικονόμησε να γνωρίση τον Γεώργιο Νάνο, ευλαβή νέο του κοντινού χωριού Κολλιάνοι, που είχε πόθο να ιερωθή και τους ένωσε με το Μυστήριο του γάμου. Το 1936 ο Γεώργιος Νάνος έγινε ιερέας στο κοντινό χωριό Γραμματικιάνοι. Άμισθος κληρώθηκε να υπηρετήση την ενορία του χωριού με την ψήφο της τοπικής κοινωνίας και την συγκατάθεση του τότε Μητροπολίτου Καρυστίας κ.κ. Παντελεήμονος Φωστίνη. Η πρεσβυτέρα Βασιλική έμεινε κοντά στον ιερέα-σύζυγό της σαν άλλη Σάρρα και τον στήριζε στο δύσκολο, για τις περιστάσεις της εποχής εκείνης, πνευματικό του έργο.

Ο Θεός του χάρισε δέκα παιδιά. Τα τέσσερα πέθαναν στην Κατοχή από έλλειψη τροφής και ιατρικής φροντίδας. Η πρεσβυτέρα ήταν τόσο αθώα και άκακη που, όταν οι κατοχικές δυνάμεις έφτασαν και στα χωριά τους, έλεγε στον ιερέα σύζυγό της: «Από πού ήλθαν αυτοί;». Και μετά από τις εξηγήσεις που της έδινε ο π. Γεώργιος, αναρωτιόταν γιατί ήταν κακοί!

Στα πρώτα χρόνια του γάμου της αξιώθηκε να δη το εξής: Ήταν τέσσερις το πρωί και

όπως συνήθως ήταν έτοιμη να σηκωθή για να προετοιμάση τα του σπιτιού, βλέπει στο κεφαλόσκαλο της εξώπορτας έναν σεβάσμιο κληρικό ενδεδυμένο με αρχιερατικά άμφια. Τρόμαξε για λίγο. Πάνω στην έκπληξή της άκουσε να της λέγη ο σεβάσμιος αυτός Επίσκοπος: «Πες στον παπά να πάη στην Εκκλησία», και αμέσως εξαφανίσθηκε από τα μάτια της. Η πρεσβυτέρα, νομίζοντας ότι ήταν ο Μητροπολίτης Καρυστίας, μπήκε τρομαγμένη στο δωμάτιο του π. Γεωργίου και του είπε να σηκωθή γρήγορα και να πάη στην Εκκλησία γιατί ήλθε ο Δεσπότης από την Κύμη. Ο π. Γεώργιος είδε ότι ή ώρα ήταν 4 το πρωΐ και της είπε: «Ευλογημένη, είναι δυνατόν τέτοια ώρα να ήλθε εδώ στο σπίτι του χωριού ο Δεσπότης και μάλιστα ενδεδυμένος με τα λειτουργικά του άμφια;». Και της είπε να πάνε μαζί στο ναό του χωριού, για να του δείξη με ποιον έμοιαζε ο Δεσπότης εκείνος που είδε! Και η πρεσβυτέρα, μόλις είδε την εικόνα του αγίου Νεομάρτυρος Σεραφείμ του εν Φαναρίω, είπε: «Παπά-Γιώργη να! Αυτός είναι ο Δεσπότης που ήρθε στο σπίτι».

Η προσωπική της ζωή είχε τα χαρακτηριστικά αναχωρητή ερημίτη. Στο τραπέζι που έτρωγε η οικογένεια, αυτή καθόταν στην άκρη και είχε μπροστά της το πιο μικρό πιάτο με ελάχιστο φαΐ από τα παρατιθέμενα. Αν και η ίδια μαγείρευε, έστρωνε, σερβίριζε, πάντοτε καθόταν τελευταία και έτρωγε λίγα από αυτά που περίσσευαν! Έλεγε στα παιδιά της: «Εσείς έχετε ανάγκη από φαΐ για να μεγαλώσετε». Θεωρούσε τον εαυτό της παρείσακτο και ένιωθε συνεχώς υποχρεωμένη, αν και ποτέ δεν ζητούσε τίποτα από κανέναν.

Δεν αγαπούσε τα χρήματα, της άρεσε να είναι ανάργυρη. Χαρακτηριστική ήταν η απάντηση που έδινε, όταν της άφηνε χρήματα ο π. Γεώργιος για τα ψώνια του σπιτιού: «Τα λεφτά πρόδωσαν τον Χριστό, γι’ αυτό και δεν θέλω να τα πιάνω στα χέρια μου. Καλύτερα να αγοράζω βερεσέ (επί πιστώσει) και να τα πληρώνετε εσείς. Γιατί, αν τα αφήσετε, θα τα δώσω σ’ όποιον φτωχό δω ή μου τα ζητήσει και θα μείνετε χωρίς φαγητό! Γι’ αυτό κάνετε εσείς κουμάντο και εγώ θα σας μαγειρεύω και θα σας περιποιούμαι».

Όταν έφθαναν ξένοι ή συγγενείς στο σπίτι, δεν έμπαινε στο σαλόνι, αλλά καθόταν στην κουζίνα για να ετοιμάζη τα κεράσματα. Κι όταν την καλούσαν τα παιδιά της να έλθη μέσα στο σαλόνι, έλεγε με πολύ ταπεινή φωνή: «Παιδιά μου, εγώ είμαι μουρλή, αμόρφωτη θα σας ντροπιάσω. Ενώ εσείς είστε γνωστικοί, και σας καμαρώνω που σας ακούω από την κουζίνα».

Εσηκώνετο τα μεσάνυκτα και προσευχόταν με δάκρυα στην γωνία που είχε τις εικόνες και το καντήλι. Έκανε προσευχή στον Χριστό και στην Παναγία για την οικογένειά της, για εχθρούς και φίλους.

Κάποια μέρα ρώτησε «γιατί δεν μετανοιώνει κι ο σατανάς για να τον σώση ο Χριστός. Κρίμα! Μ’ αυτά που κάνει θα χάσει την ψυχή του». Ήθελε να προσευχηθή

και για αυτόν. Αλλά, με τις εξηγήσεις του π. Γεωργίου, έκανε υπακοή και δεν το έκανε. Συνέβαινε να συμβουλεύη με αφοπλιστική απλότητα άθεους και αιρετικούς μάρτυρες του Ιεχωβά, τους έπειθε να κάνουν τον σταυρό τους και να πάνε στην Εκκλησία γιατί «η Παναγία δεν θέλει να λένε κακά λόγια για τον Υιό της!».

Αγαπούσε τόσο πολύ τον Χριστό, που όταν την ρώτησε κάποτε ο σύζυγός της π. Γεώργιος: «Παπαδιά ποιον αγαπάς πιο πολύ; Εμένα ή τον Χριστό;», εκείνη του απάντησε με πολύ σεβασμό αλλά και με παρρησία: «Τον Χριστό, παπά-Γιώργη, τον Χριστό! Και σένα αγαπάω, αλλά όχι όπως τον Χριστό. Σ’ αγαπάω γιατί είσαι ιερέας του Χριστού και κρατάς τον Θεό στα χέρια σου, όταν λειτουργής!».

Σε προχωρημένη ηλικία είπε μια ημέρα εμπιστευτικά στον γυιό της που είχε γίνει ιερομόναχος: «Παιδί μου, πόσο χαίρομαι που έγινες μοναχός και ιερέας. Δεν έχω τίποτε να σου δώσω. Το μόνο που έχω και είναι όλη μου η περιουσία είναι αυτή η εικόνα του Νυμφίου Χριστού! Την αγόρασα από ένα φυλακισμένο, όταν ήμουν μικρό κοριτσάκι στο χωριό μου. Είχα δει στον ύπνο μου τον Χριστό και μου είπε: «Όπου με βρεις να με πάρης!» Το πρωί είδα να περνά έξω από το σπίτι ένας πλανόδιος αποφυλακισμένος που πουλούσε εικόνες! Τον ρώτησα αν είχε την εικόνα του Χριστού! Εκείνος μου έδειξε την εικόνα του Νυμφίου και την αγόρασα. Έκτοτε δεν αποχωρίστηκα αυτήν την εικόνα, γιατί ήταν το πολυτιμότερο πράγμα σ’ όλη την ζωή μου». Μάλιστα σε συζητήσεις για το πρόσωπο του Χριστού, για το πόση δύναμη έχει, έλεγε με δέος: «Ο Χριστός και νεκρούς ανασταίνει!». Τον είχε δει και ως πρόβατο ολόλευκο, που με μιλιά ανθρώπου την προέτρεψε να πάρη την οικογένεια και να φύγη από την Κύμη, γιατί θα εγίνετο μεγάλος σεισμός. Ο π. Γεώργιος δεν πίστεψε σ’ αυτό το όνειρο της πρεσβυτέρας και δεν μετακίνησε την οικογένεια. Ο σεισμός όμως έγινε και ήταν καταστρεπτικός! Ευτυχώς το σπίτι που έμεναν δεν έπαθε ζημιά!

Ένα μήνα πριν από την κοίμησή της έπαθε εγκεφαλικό. Έμεινε ημιπαράλυτη με πόνους δυνατούς. Την ρώτησε ο γυιός της Ανδρέας γιατί δεν προσεύχεται στην Παναγία να την κάνη καλά και απάντησε: «Αυτό κάνω».

Το πρωΐ την είδε χαρούμενη και γαλήνια χωρίς να πονά. Ο Ανδρέας, κάποια στιγμή βγήκε από το δωμάτιό της, την άκουσε να τον φωνάζη. Πήγε κοντά της, την ρώτησε τι ήθελε, αλλά δεν απάντησε. Η πρεσβυτέρα Βασιλική είχε φύγει για την αιώνια ζωή που τόσο προσδοκούσε, την 1ην Απριλίου 1985. Αντί όμως να τον κυριεύση θλίψη ή πανικός, αισθάνθηκε μία ανεξήγητη χαρά, σαν αυτή που ένιωθε τη νύχτα της Αναστάσεως. Ήταν μία πνευματική εμπειρία απίστευτη να ζη δίπλα στο νεκρό σώμα της πρεσβυτέρας την χαρά της Αναστάσεως.

Τότε ο γυιός της, ιερομόναχος Χριστοφόρος, απουσίαζε στο Λονδίνο για σπουδές και δεν κατάφερε να παρεβρεθή στην κηδεία της. Γι’ αυτό ήταν πολύ θλιμμένος. Ξαφνικά, λίγες μέρες μετά την εκδημία της, μια νύχτα γύρω στις τέσσερις το πρωΐ, βλέπει σαν

σε όραμα την μητέρα του, που του είπε με πόνο: «Παιδί μου, με συγχωρής που δεν σε χαιρέτησα!».

Αιωνία της η μνήμη. Αμήν.

("Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄", έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosgeorgioskorydallou.gr*)*